

ילדות

ענבל שלנו

בת יחידה לשלומית ואיתן, נולדה ביום כ"ז בסיוון תשל"ו 25.6.1976, בבית החולים השרון. למדה ביסודי בבית ספר "ביאליק" בפתח תקווה. היא נולדה עם שיער ג'ינג'י ואיתו הגיע האופי המיוחד שלה, אופי של ג'ינג'ית.

ילדה שמחה עם אור בעיניים

" עיניים ירוקות כמו חתול".

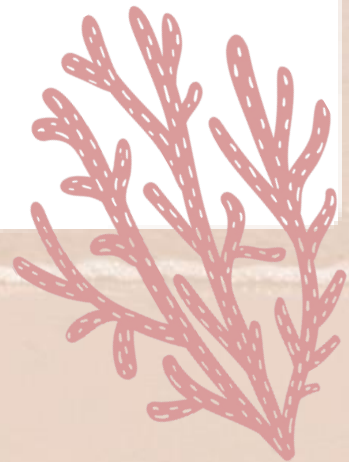
**ילדה ג'ינג'ית עם עיניים
צוחקות יפהפיות. שובבה
ותוססת, מלאת שמחת חיים
ואופטימית ותמיד שמחה
בחלקה.**

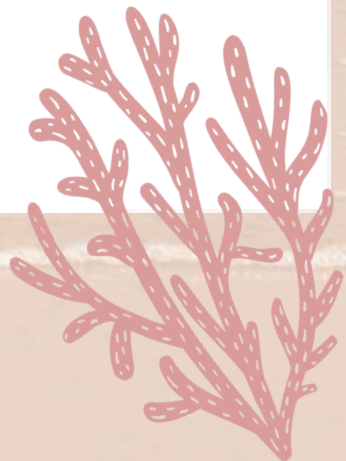
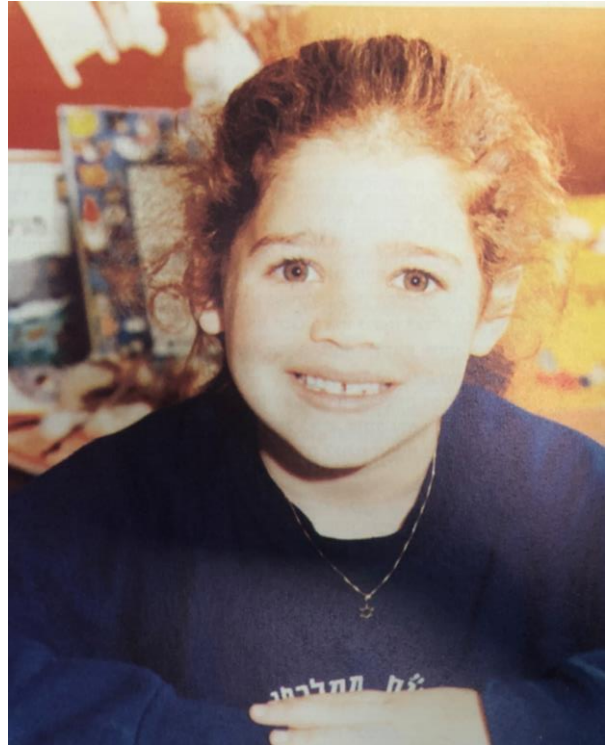
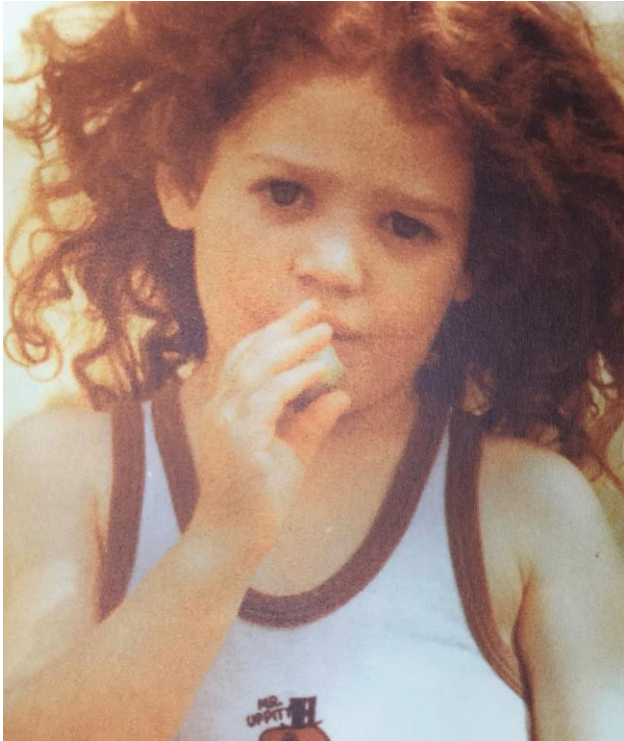

.....
ענבל בגיל שנתיים
.....

אמא ואבא

לאמא
המון המון
אהבה
סתם ככה בלי
סיבה
אוהבת אותך תמיד המון
ממני

לאבא
אתה האיש הכי הכי נחמד,
אוהב, חמוד וטוב-לב
שהיכרתי אבא יקר
היית לי במשך 10 שנותי
ונקווה גם בעתיד
שלך באהבה רבה רבה ביתך
ענבל.

להורים

להורים המתקנים
ב'יתב בעולם כולו
אני הסמיון אמ
לבקמתי תציוני
אפשרוני אמ אני
כוצה עמיהם עמדת
שלי בהאיה הקלה

רהה	רהה	רהה	רהה	רהה
רהה	רהה	רהה	רהה	רהה
רהה	רהה	רהה	רהה	רהה

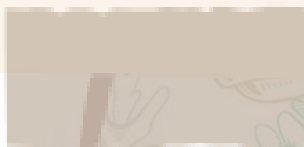

סבא יוסקה, הילה וענבל

ענבל והדובי שלה שלא עזבה

ענבל בגן

ענבל בגן

בת שנתיים בפורים

ענבל בפורים בת חמש

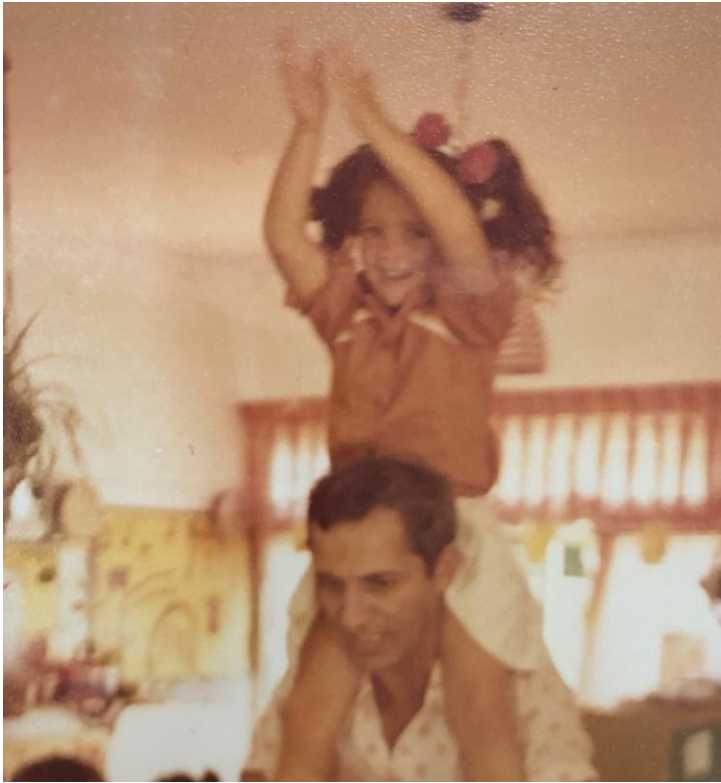

דודה שרה עם בנות ובני הזודים

הילה, ענבל ורון מלקקים קרטיבים

**ענבל אהבה מאוד טיולים
אהבה בעיקר את הארץ והטבע.**

מולדת הייתה הבית השני שלה,
שמה גרו סבא וסבתא שממנה
קיבלה את השיער הג'ינג'י ושם
בילתה את כל החופשים והחגים.

סבתא הניה וסבא יוסקה יחד
עם ענבל במולדת

לואם בית אצולה

בדעת כלם צב אקובים
 שבי'ם הבתי אצולה
 הנצורה בטעות ברחי
 לכן עם אני אומר כמה מילות תורה.
 אקובים ואלתם איתכם אומים נרבידים
 במשט מן החכמה וההיחלום שלתי אלוים
 מתקופת היעדות אל עבודת ברשות אלוים
 כי כשיעדים קבלים חזיים הם הנהי יתם קלים
 מן האתבסר יש הנהי צביות הטל עדים עבדים
 צביות למהיות
 ועם כל התעבדות שאינן חציות וסקולרית אצבירים
 באצול את עבר אצולה
 אל עמות הצביות אלן אכפשה שמה
 ומקווה שצביות עמנו בהרצחה במשיליה.
 לכם הורים יקרים תורה עם שללא
 החסותם ממני דבר אוי יתן טובם
 במשק הטלים הנטות להסם לכם
 הרבה אונסר ושלמות
 באהבה

רבה רבה
 אצולה

ענבל בבת המצווה שלה

נעורים

ענבל והחתולה שלה נולי

ענבל הייתה דעתנית דומיננטית ידעה לעמוד על שלה, פמיניסטית, יוזמת, סוחפת אחריה, מלאה אנרגיות ומובילה חברתית.

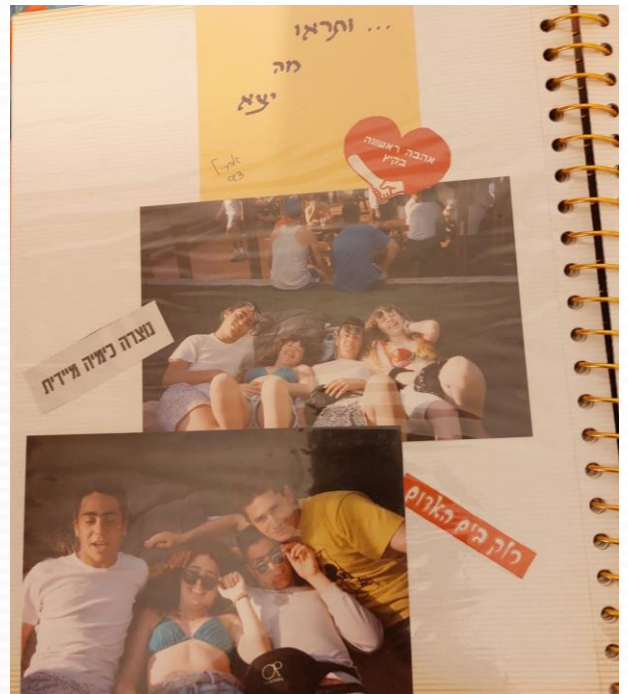

ענבל מבלה עם חברותיה באילת

ענבל יחד עם חברים באילת

ענבל עיצבה אח האלבומים שלה בחן ובהומור

ענבל מבלה באנגליה

ענבל עם אלון

מוזיקה:

ענבל אהבה מאוד לשמוע מוזיקה, הייתה מחוברת לשירים ישראלים - בעיקר גידי גוב, יהודה פוליקר ויהודית רביץ.

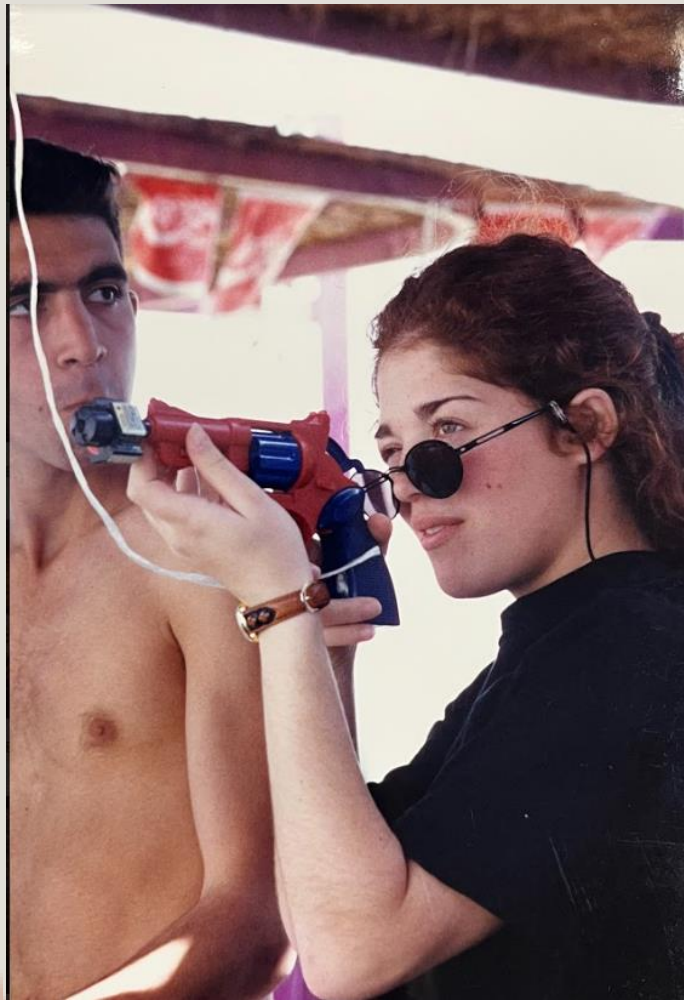
ענבל מלווה את צחי לגיוס

ענבל וצחי

**במהלך חופשה באילת
בהיותה עם חברות
כשהיא בת 17 הכירה
ענבל את צחי, מי שהפך
להיות בן זוגה ושניהם
ניהלו מערכת יחסים
קסומה ומלאת אהבה.**

בתיכון היו לה ארבעה חברים
קרובים יעל, נחום, אמיתי
והיא. אמיתי, חברה הטוב
נהרג בעת מילוי תפקידו
בשירות קרבי. לאחר שענבל
נהרגה נחום ויעל דאגו
לשמור על קשר קרוב עם
שלומית אמה של ענבל.

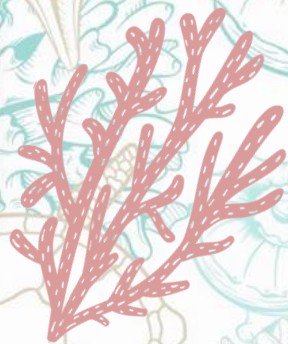

ענבל עם משפחת כדורי

**ענבל הייתה הומנית
אהבה ללמוד ספרות,
תנ"ך, ואנגלית.
עם המורה לאנגלית,
תמי שגרה קומה מעליה
היא רקמה קשר מיוחד
כך שהרגישה שהיא כמו
אחותה הגדולה.**

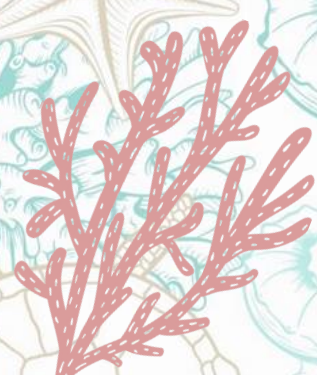

**ענבל אהבה לטפל בילדים קטנים,
ועשתה בייביסיטר לבנות של תמי.**

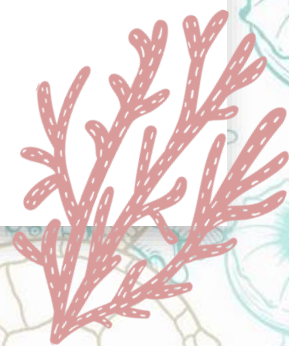

ענבל יחד עם עפרי בן דודתה

ענבל למדה בחטיבת פיינברג ובתיכון אחד העם.

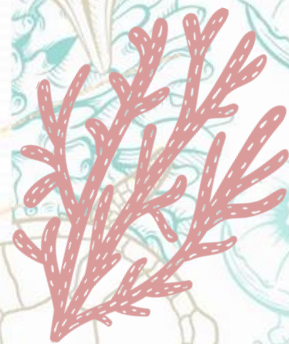

**ענבל הייתה מאוד מחוברת
לאמה
הן בילו יחד המון -הלכו יחד
לקורסי צילום, הופעות,
סרטים וטיולים.**

ענבל בקורס צילום

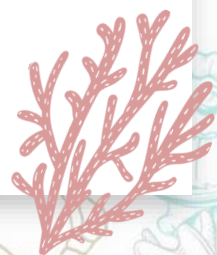

ענבל אהבה לטייל ולהיות
בטבע, השתתפה גם בחוגים
הקשורים לטבע.

לפני שהתגייסה החליטה
ענבל כי היא טסה לדודתה
באוסטרליה לטיול של חודש
וחצי.

ענבל בסידני עם דודתה אורית ובני דודיה גיל, זוהר והילה.

ענבל, אמירה המחנכת בתיכון ויעל מסיום כיתה י"ב.

צבא

.....

● במחצית חודש ינואר 1995, גויסה ענבל
● לשירות חובה בצה"ל והוצבה לחיל האוויר. היא
● נבחרה לצאת לקורס צילום, שבסיומו נשלחה
● לשרת בגף צילום בבסיס חיל האוויר בתל נוף,
● בתפקיד צלמת אוויר. למדה במהירות את
● תפקידה, השתלבה בין חיילי הגף, אהבה את
● עבודתה והיתה גאה בתפקידה. לדברי
● מפקדיה, היתה ענבל חיילת יצירתית ומוכשרת,
● שמילאה את תפקידה בחריצות ובמקצועיות,
● בעלת כושר ארגון וניהול, מלאת נכונות לעזור.
● במהלך שירותה קיבלה דרגת רב"ט.
● בהתלהבות ובהתרגשות עלתה ענבל לטיסתה
● הראשונה, למילוי תפקידה - צילום תרגיל צבאי
● ממסוק.

.....

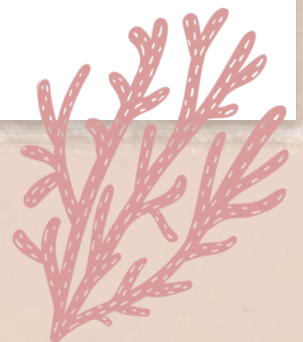

"קראנו לה טוואסי, היה לה חיוך רחב וצחוק מתגלגל, מלאת מרץ וכולה שמחת חיים. לפני שנה הגיעה לטייסת ומן הרגע הראשון השרתה סביבה אווירה חמה ונעימה. ענבל אהבה מאוד לצלם והתקדמה במהירות לרמה מקצועית. כאשר מישהו חיפש עזרה או תמיכה, ענבל תמיד הייתה שם..."

**ענבל בשירותה הצבאי בגף
צילום בבסיס תל נוף.**

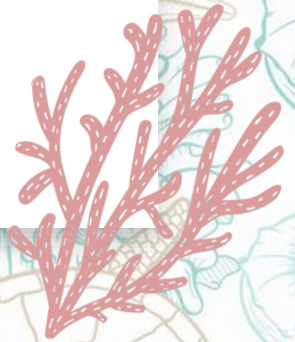
ענבל מלווה את נחום לגיוס

ענבל בגף צילום

ענבל תמיד אהבה לצלם,
גם במהלך שירותה הצבאי
שובצה כצלמת צבאית
ושירתה בגף צילום בחיל
האוויר בבסיס תל נוף.
במסגרת תפקידה צילמה
טקסים שונים בבסיס.

**ענבל הייתה ילדה אהובה על ידי כלל מפקדיה
בצבא לאורך שירותה.**

**שי מפקדה של ענבל מגיע לאזכרות. רון ששירת
איתה בצבא (היה באחד מהמסוקים שהתרסקו),
יבגני (שנמצא כרגע בהשתלמות בארה"ב
מהצבא) וקובי.**

הם נשארו עם האם בקשר עד היום.

ענבל עם קובי שאהב אותה מאוד.

בתאריך ה- 31.3.1996 שובצה ענבל לצלם תרגיל אימון בשם "ביום אויב" במדבר יהודה. במהלך התרגיל התרחשה התרסקות של המסוק בצלע ההר. ענבל נכווה ב-80% מגופה.

מסוק אחר נשלח להצילה ולהביאה במהירות רבה אל בית החולים "הדסה", מהצבא הגיעו לבית חולים השרון שבו עבדה אימה כדי להודיע לה על פציעתה של ענבל.

**בתאונה זו נספו עוד
שישה חיילים.
ענבל הייתה היחידה
שהובאה להדסה
בחיים.**

אחד ממשפטיה האחרונים של ענבל היה- "טפלו בפצועים
האחרים"

הנצחות

טוּוּסִי ענבל 31.3.1996

הנצחה בקיר בבית הספר אחד העם בפתח תקווה שבו
למדה ענבל

אמתי אלמדון וענבל טוואסי.

כאן מונצחים שניים שנפלו ב-1996, בוגרי אותו מחזור בתיכון אחד העם בפתח תקווה. ענבל טוואסי, צלמת בחיל האוויר, נפלה בתאונת מסוק במדבר יהודה ביום י"א בניסן תשנ"ו (31.3.1996). אמתי אלמדון, לוחם גבעתי, נפל בהיתקלות עם מחבלים בגזרה המערבית בדרום לבנון ביום י"ד באלול תשנ"ו (29.8.1996).

מחסן גבס מקרות אקוסטיות מיקי-גל דלתות חסדית וזנבני סטנדר ארכיטקטור י"א 8 א.ת. טוורה פיז טל' 9347878, 9316371-03	מל אנס מתחקה, ראש-העין והסביבה / ניליון סס 350 / יום שישי כ"ב באלול תשנ"ו, 6.9.96	גל ה-120 התנ"ך דמונטי והתנ"ך בצעו למה ל"ם מילס תשד"מים (כלא ריבית) הנהגה 10 (בפדרווב) מ"ה 9304661 9318918
--	---	---

ילדים של החיים

תוך חמישה חודשים איבדה כיתה ל"ב של מחזור '94 בתיכון אחד-העם שניים מחבריה החיילים. "היא רק ילדה", ביכה את ענבל טוואסי ו"ל חברה לכיתה, אמיתי אלמדון ו"ל, שנפל בסוף השבוע שעבר בדרום לבנון. איבטל כהן, עמ' 38

הצלם משה האחרון, נילס ומרוקניה, ובכ שטרף

מינהל התרבות

מוזיאון "יד-לבנים"

אתר ההנצחה

עיריית פתח-תקוה

מ.א. 4590412

רב טוראי טוויי ענבל ז"ל
בת 19 בנפלה

רב טוראי טוויי ענבל ז"ל

בת שלומית ואיתן

נולדה בפתח תקוה

כ"ז בסיון תשל"ו, 25/6/1976

תאריך גיוס: 16.1.1995

נפלה בעת מילוי תפקידה

י"א בניסן תשנ"ו, 31/3/1996

שרתה בחיל האויר

יחידה: טייסת תעופה

מקום נפילה: מצפה שלם

אזור: מדבר יהודה

נקברה בפתח תקוה - סגולה

קורות חיים

רב טוראי ענבל טוויי נולדה ב-25 ביוני 1976.

בת יחידה לשלומית ואיתן.

התחנכה בפתח תקוה בבית הספר היסודי "ביאליק", בהמשך בחטיבה ע"ש "פינברג" וסיימה בית ספר תיכון "אחד העם" במגמה ספרותית, שם גם זכתה לכינוי - טוויי.

ענבל התגייסה ב-16.1.1995 סיימה טירונות בג'וליס ואחר כך עברה בהצלחה קורס צילום בעובדה.

בתום הקורס ב-4.2.1995 הוצבה אצלנו בטייסת.

מהרגע הראשון עם חיוך שופע, שיניים צחורות והמון ג'ינג'ים מחייכים.

טעינה במרץ ומלאת שמחת חיים, התקדמה ענבל במהירות במסלול ההכשרה והפכה למ"ע עבודות עוד בטרם קיבלה תפקיד ראש צוות.

ענבל אהחנה זוכרים אותך בת 19 ומשהו, שובבות בעיניים, אוהבת לצלם, משרה סביבך אורה נעימה ותמיד שמחה לעזור.

ביום י"א ניסן תשנ"ו, 31 במרץ 1996 יצאה כחלק מצוות חוליות ביום אויב וצילום לטיסה מיסעור, טיסה שענבל כל כך חיכתה לה.

מסוק היסעור פגע בקרקע באזור מצפה שלם.

ענבל נמצעה אנושות ונפטרה בבית החולים הדסה עין כרם באותו היום.

"כי האדם עץ השדה"

התאספנו כאן היום לזכרון והנצחה

בין שביל עפר בסוף קיץ ותחילת הסתיו, חשים שהעולם כמנהיגו נוהג. מצפים לגשם שיבוא בעיתו וירוה את האדמה הלוהטת, הצמאה למים וימלא הכל בעשב ירוק, בעלה מלבלב ומרובד פרחים צבעוניים.

השביל שלכם ענבל ואמתי, אותה דרך לא סלולה עדיין - נקטע ומתאחד שוב.

אתם הילדים של חלומות על אהבה, עם תוכניות לשאת את העולם, שונאי מלחמות וחולמים שלום. ניבטים אילנו מהתמונות ומשאירים לנו רסיסי זיכרונות. טיולים ביער בן שמן, פטריות אחרי הגשם משיבת ושמחת ילדותכם תכונות התבגרותכם, חלל אובדנכם..... והגעגועים שמתעצמים.

הנצחה יש בה נגיעה בנצח, בדברים שאינם תלויים בנו ובכל זאת שכל כך היינו רוצים בהם וגם אחרינו.

אתכם לוקחים חלק בשיתוף החלטות, בביחד שיביא לנו כוחות ואת היכולת להתמודד. מנווטים בשמחה מהולה תמיד בעצב וכל זה ועוד יש במקום החי, מלא החיים המתחדשים כל פעם ומחבר את ילדנו, אותכם - עמנו.

מגייסת תקווה שיום אביב יבוא רקפות וכלניות - תפרחנה ואתם ההולכים בדרך על תשכחי.

תודה שבאתם ואתם איתנו.

מתוך דבריה של שלומית בחניון ביער בן שמן

26.9.99

**בכל שנה מגיעים לאזכרה בבית העלמין החברים
והחברות מעממי ומתיכון, שזוכרים את היותה
ומזכירים, לאחר מכן נפגשים המשפחה והחברים
בחניון בן שמן ועושים פיקניק לזכרה של ענבל.**

ענבל שלי ילדה אהובה!

כבר 25 שנה שאת שוכבת כאן לתמיד ואנחנו נפגשים לציין עוד שנה שעברה אוהביך וכל אוהבי!

הכל השתנה מאז שהלכת מאיתנו!

השנה עברנו תקופה קשה מכבודה מאתגרת ולכולנו! קושי בריאותי חברתי כלכלי שלא חווינו אף פעם קודם. ובכל זאת הטבע בשלו, הגשם בא בעיירנו שהביא פריחה משגעת ובאוויר הריח המבשם של ההדרים. מנסים ליהנות ממנו בין סגר לסגר הטיול בנופי הארץ שלנו כפי שכל כך אהבת.

כך מנסים להתרחק כמה שאפשר מתחושת הכאוס והבלבול התסכול מחוסר האמון הבסיסי כל כך במוסדות השלטון ביושרם, בתכונותיהם הטובות ושלא לומר עוד פעם לפנינו בחירות ואנחנו רק רוצים עכשיו "תיקון". חברה לא מפולגת, צודקת מוסרית והגונה יותר.

את שבדרך ניסית לעשות כאן שלנו. בעוצמות של ג'ינג'ית בוערת, דעתנית עם אנרגיה שך שמחה בעיניים צוחקים וטובות, משכת את כולם אחריו. מנהיגה עם חיוך ולב ענק אופטימית אכפתית רגישה ואוהבת אדם. מלאה ביכולת נתינה ואהדה מנסה לשפר ולהטיב. צמאה לאהבה שתהיה הפעם כבר לא תזכרי לחוות מכל מה שהחיים מזמנים לנו, להיות שותפה, להשפיע, להשיג ולהיות!!!

היית כפרח בשיא פריחתך" או כפי שרון מגף צילום כתב לך שהוא נצרף פרח מיוחד שכוחך לא ינבול לעולם!

הלוואי וכך היו נראים חייך ואיתך אני וחיי!

השנה נפרדנו מאמא - סבתא שאהבה כל כך שאת מגיעה אליהם - אל הבית במולדת ומביאה איתך אור ושמחה.

הגורל לקח אותך ממני ושלח אותי לדרך כואבת ועצובה בלעדייך, נופלת ולא מאמינה שלא תהיי לי יותר. ומחייבת אותי לאסוף את רסיסי חיי ולבחור בחיים.

לומדת להיעזר בחברים הסובבים אותי ולהמשיך הלאה!

משקיעה באיש, נותנת ומקבלת המון אהבה, תמיכה, אך זיכרוןך שינה את חיי לנצח!

כל כך מתגעגעת למה שהיית ולמה שהיית יכולה להיות!

ענבל שלנו
הזמן עובר ועדיין קשה לכתוב עלייך בזמן עבר, את אתנו כל הזמן. הזמן ממש לא מרפא ולא משכית.
מנסים לחיות את היום יום בלעדייך, ולהתחזק, כי כך בוודאי רצית לראות אותנו ממישיכים.
אני עוברת על התמונות מילדות ועד הצבא, ועד בכלל, עם המשפחה, עם הנכדים האחרים, והדמעות הונקות
התמונות מילדות בחג השבועות ובחגים האחרים עם כולם, מחייכת וקורנת, התמונות על הנדנדה של
סבא בחצר. מדפדים בגלויות ששלחת לנו מחו"ל, הגלויות והברכות לימי ההולדת שלנו, שאף פעם לא
שכחת לציין אותם בסגנון המיוחד שלך ורק שלך.
כל חופשה מגיל צעיר ביותר היית אתנו, בחופשות הגדולות והקטנות. היינו הולכות ביחד לספרייה, ואת
בחרת לך ערמת ספרים, הייתי נדהמת מכושר הקריאה שלך, גם בלה הספרנית לא הבינה איך בעידן
האלקטרוניקה, הטלוויזיה והווידאו אהבת לקרוא, ולקרוא הרבה.
כמעט היית ילדה של "מולדת", כולם חייכו אליך, ואת חייכת לכולם. היית עצמאית מגיל מאוד צעיר, לא
אשכח קיץ אחד, אמא היתה בחו"ל ואבא הושיב אותך באוטובוס בפתח-תקוה על מנת להגיע אלינו, למולדת.
אחרת את האוטובוס הישיר אלינו והגעת לבית-שאן, אני וסבא דאגנו ורצינו לצלצל למשטרה, היית קטנה
אבל ידעת להסתדר וביקשת מאשה שישבה לידך לצלצל אלינו הביתה ולהרגיע אותנו, ונסעת חזרה וסבא
אסף אותך מהכביש. ניסית להעזר בנהג ושאלת שאלות, והוא היה מאוד לא אדיב ואמר: "אני לא לשכת מודיעין"
אני מסתכלת בתמונות ורואה ילדה מתבגרת עם שיער שופע ועיניים יפהפיות וצוחקות, ואין תשובה למה
ילדה כזאת שחייכה לחיים, למרות הקשיים, ולא עשתה עוול לאיש, איננה ולא נראה אותה יותר.
לא דאגנו כשהלכת לחיל אוויר. אהבת את מה שעשית, התחברת לכולם ונהנית מכל רגע, ואנחנו ממש
לא דאגנו שיקרה לך משהו.
המהלומה קשה ואין ניחומים.
מסתכלים שוב ושוב בקלטת שערכו לך החברים והמשפחה, ואת היית השחקנית הראשית באותו ערב.
ענבלי, אם נגיע אליך באחד הימים, ונפגש במרומים, נמשיך לחייך ולצחוק ולספר חוויות.
החיים שלך היו קצרים, קצרים מאוד, אולי ידעת בתת מודע שהם יהיו כאלה ואספת הרבה חוויות והרבה
חברים וחברות. ולפעמים שיתפת גם אותנו, סבא וסבתא, בדברים שלך, כי היינו מאוד קשורים
אלייך גם אם לא דיברנו הרבה.
והדמעות ממשיכות לחנוק, הזמן כנראה לא מנחם.
ענבלי, לא נוכל יותר לחבק אותך ולהנות מהטמפרמנט שהיה בך, את איתנו תמיד, גם בשמחה גם
בכאב, גם בפגישות המשפחתיות.
נוכח אותך תמיד, אנחנו נזדקן ואת תשארי בשבילנו הצעירה והיפה הנצחית.

סבתא הניה וסבא יוסקה

מכתבים מהחברים והמשפחה

ילדה על הנדנדה
חמשיר שנכתב על ידי רונן - בן דוד של ענבל שגר
באוסטרליה

THAT GIRL ON THE SWING

A POEM FOR INBAL

A long time ago, I sat on a swing next to a girl with a beautiful grin,
her hair was like fire and her face you'd desire.
She was so cute and so happy.
There we would sit on grandfather's swing,
playing games like little twins.
Unaware of the world and the pain it can bring,
we laughed and joked and played on the swing.

As we grew up I moved far away,
and I missed her so much, but I had to stay.
That girl grew up to be as beautiful as a dove,
with a life filled with joy, excitement, and always surrounded by love.
She grew up to be strong, courageous, righteous and true,
but even that girl would sometimes feel blue.
Once in a while I would visit that girl and see for myself how well she
had grown.
And everytime I would leave her again, I wasn't deceived, I knew exactly
what I would leave.
I was leaving the grin, that beautiful face, that wonderful laugh,
and of course her charming grace.

ילדה על הנדנה - מתורגם לעברית

היא היתה כל כך חמודה ושמחה.

שם ישבנו על הנדנה של סבא.

משחקים כמו זוג תאומים קטנים.

לא מודעים לעולם והכאב שהוא יכול להביא.

צוחקים, התנדנדנו ושחקנו על הנדנה.

אך כשגדלנו אני נסעתי למרחקים.

היא היה חסרה לי כל כך אך אני הייתי רחוק.

הילדה הזו גדלה ונהיתה יפה כמו יונה

עם חיים מלאים בשמחה, התרגשו ותמיד מוקפת באהבה.

היא גדלה להיות חזקה, אמיצה וישרה

אבל אפילו הילדה הזו לפעמים היתה עצובה.

מדי פעם באתי לבקר את הילדה הזו וראיתי כמה יפה היא התבגרה

כל פעם שעזבתי אותה לא הישלתי את עצמי,

ידעתי בדיוק מה אני עוזב.

אני עזבתי את החיוך הפנים המאירות והצחוק הנפלא,

וכמובן החן המקסים שלה.

כאשר לאחרונה נפרדתי ממנה בשדה התעופה, אני זוכר את החיוך,

את נפנוף היד לשלום את הילדה המקסימה הזו.

כאשר עליתי על המטוס אני רק רציתי עוד דבר אחד לראות את פניה שוב.

הרציתי להודות לה על כך שהיתה כל כך נחמדה, שתמיד ידעה לתת עצה טובה.

רציתי להודות לה על שהיא בת דודתי וחברתי הטובה ולהגיד לה שאני תמיד אוהב אותה עד הסוף.

ועכשיו כאשר אני שוכב ישן בלילה ומתעורר ברעדה, אני יושב במיטה וחושבת על כל מה שעצוב וחושב איפה הילדה שאהבתי תמיד.

ואז אני מבין שהילדה האהובה הזו – איננה, היא איננה. אני לעולם לא אראה אותה יותר והרגשה ששום דבר בעולם לא יוכל אף פעם לעצור את הכאב.

אני תמיד אוהבת אותה ואתגעגע אליה כל כך, מה הייתי נותן בשביל עוד רגע קטן במחיצתה.

כאשר אני אחוז ואשב על הנדנדה בחצר של סבא חיוך קטן יזרח על פני.

בגלל שאני יכול לראות אותה כל כך ברור מתנדנדת על אותה נדנדה ישנה – רגליה שלובות,

חיוך קטן על פניה ושערה מתנופף ברוח.

אני אזכור את הילדה הזו וכל מה שהיא היתה עד יומי האחרון.

לא עוברת שנייה שבה אני שוכח מה אהבתי בה הכי.

בזוכרי אותה אני יודע את כל הדברים שאני הרווחתי וכל מה שאנחנו הפסדנו.

ענבל

פעם מזמן כתבתי לך לא מעט..

כבר שנים שלא כתבתי.

הפסקתי...

הפסקתי לכתוב על הכאב, זה הרגיש של הזמן יש כאב וכל כמה חודשים אזכרה אחרת. וניסיון להתחבר לרגשות שהפכו לבליל רגשות מורכבים שהתערבבו והתערבבו והשאירו רק ציניות. והציניות התגברה ותפסה כל כך הרבה מקום, ונוח שם יותר, אולי אפילו מובן שם יותר. ענבל, עבורי את היית הבת דודה הג'ינג'ית המהממת של, הבת דודה שהערצתי, שרק חלמתי להיות ברמה שלך, שרק רציתי שתרצי להיות בסביבתי. ואז פתאום בוקר אחד באמצע חופשת פסח הלכת. וכל כל פתאום, ומסביב הכל התפרק ברגע. נשאר כל כך הרבה כאב ואנשים שבורים לרסיסים. ואני, אני נשארתי לצלם את כל העיתונים שהיו מלאים בתמונות שלך כאילו אצליח בזה איכשהו להרחיק ממני את החוויה. אני זוכרת כל רגע של היום הזה שהלכת מאיתנו, וכל דקה של היום למחרת. השבוע הייתי בשבעה של איש בן 87 שחיי חיים נפלאים ונפטר, ודיברנו שם על ההבדל בין מוות, לבין טרגדיות. בכל מוות של אדם יש כאב ואבדן, אבל אני עד גיל 31 פגשתי אך ורק טרגדיות, והמון. כל פעם משפחות שלמות שנשברו והשאירו אותי בחוויית אובדן מתמשך של האובדנים התחברו לאחד. והציניות הלך וגדל בי, כי כמה אפשר. השנה חווייתי אובדן אחר. כזה שבלע לתוכו כאב אפשרי שקיים. כזה שפירק את כל היסודות הקיום בתוכי. ואני כותבת לך עכשיו מתוך האומץ להיות מחוברת לאובדן, מתוך חיבור לכאב, לעצב, לגעגוע, לכעס, לזעם, לחוסר אונים חוסר צדק שנשאר כשהלכת, ושמעורר מחדש בכל פעם שאני מסכימה לעצמי להתחבר.

כולנו פה ממשיכים לחיות, כל יום פה אנשים ממשיכים לחיות. החיים הם חזקים, והדרך, כנראה כך אומרים, חכמה מן ההולכים בה..

אז כל אחד מאיתנו בדרכו מחפש ומוצא את הדרך להמשיך ללכת בשביל שלו לצד הכאב לצד הזיכרונות ולצד ההתמודדות היומיומית עם כל מה ומי שכבר אינו. ואני, אני גם לומדת להגיד תודה על היש..

זה לא קל לי. ענבל, תודה שהיית. תודה שבאת והבאת אור לעולם הזה, לעולם שלעיתים כלכל חשוך בו ובכל טיפה של אור הוא מתנה. ואת היית אור. תודה. תודה שהיית.

מכתב של הילה מזור בת דודה של ענבל.

דברים שאמרתי היום באזכרה לענבל.

25 שנים של געגוע...ענבל...נתן יונתן כתב:

"שירים עד כאן, ניתנה לנו ארכה, עד שהזמן שלנו יעצור. היו גשמים ואור, מה עוד אפשר לרצות, מה עוד אפשר לרצות? יפים ממני וממך, כן, יפים ממני גם ממך, האדמה לקחה..."ענבל הייתה ילדה של מילים, של שירים, של ספרים.. אני אומרת הייתה ואני רוצה לאמר את. אני אומרת ילדה, והייתי רוצה לאמר אישה-אבל עבורי נשארתי ילדה, נערה...והאישה שהיית יכולה להיות קיימת בדמיונות ובחלומות. בשנה שעברה בשל מגפת הקורונה לא יכולנו להיאסף כאן סביבך. אסור היה להתכנס, אז כל אחד מאיתנו מצא את הרגע שלו, ובא לכאן לבד. שלחנו תמונות זה לזו "יסקין יש לך דש מטווס"י..אסף, יואל, מרמור, דנה...קבוצה של אנשים, כן מה לעשות כבר לא ילדים, שיום שישי לפני ליל הסדר אצלם ביומן שמור לך. וזה בדיוק העניין. אנחנו לא באמת צריכים יומן כדי לזכור. אנחנו לא באמת צריכים לבוא לכאן כדי לבכות. אני רוצה שתדעי, שיום האזכרה שלך ויום הזיכרון הוא עוד יום עצוב, עוד יום כואב, עוד יום שמעצים את הגעגוע הבלתי נגמר הזה אליך. כ.ל מי שכאן, לא צריך לבוא אליך כדי לדבר, כדי לספר כדי להרגיש. את איתנו בכל כך הרבה רגעים. אנחנו נושאים אותך איתנו כבר שנים. את חולקת איתנו רגעי שמחה וכאב. לפעמים אגב, את מגיעה בלי שהזמנו אותך.. כמה אופייני לך הא ג'ינג'ית... גם כשאת לא כאן, את מחליטה...אז היום, החלטתי לספר לך עד כמה את נוכחת וקיימת בחיים שלי למרות השנים שחלפו. כפי שאמרתי, את ילדה של מילים, ולכן אשזור כאן מן הכתובים שאותי מלווים. את חלקם אספנו יחד, לאורך השנים, חלקם פשוט הפכו להיות חלק מפסקול חייו מנגינות, שבכל פעם שאני שומעת אותן, הפרצוף הג'ינג'י הזה שלך קופץ לי לנגד עיני, ועושה את הכוּוץ הזה בלב, מעלה טעם חמוץ מתוק בפה, וכל מי שכאן בוודאי יודע למה אני מתכוונת.. זה תמיד חמוץ מתוק זה טעם הכאב שלי. המתוק- על הזיכרונות..החמוץ, על האובדן הבלתי נתפס. איך אמא שלך שלומית אמרה לי לפני שנים, משפט שחוקק על לוח ליבי"זה פשוט פספוס..פספוס של חיים".."כי יש אנשים שפשוט נמצאים בעולם, מעבירים את הימים, אבל את...את היית החיים!!"כל מטוס שטס בשמיים כל כוכב מאיר בעיניים מזכיר לי אותך נחליאלי לפני הגשם צרצרים בשעות הערב תמיד יחכו לך..."-לאה שבת.

אז מה מזכיר לי אותך? מה לא... להסתובב במרכז המסחרי ולראות את הכניסה לבית שלך...כן, אחרי 30 שנה, אני מוצאת את עצמי עדיין עומדת בכניסה לבניין, ומרימה את הראש את חלון חדרך.. נזכרת באינספור ימים ולילות בהם היינו יושבות ומדברות ומדברות ומדברות...היום היו אומרים לנו שאנחנו "אוכלות את הראש"...כן, ענבלוש יש ביטויים חדשים, ובכל פעם אני חושבת, איך היית את מתנסחת עם העברית היפה שלך? עם השפה העשירה... אני רואה את יוסי מחנות הצעצועים...שבכל פעם שאני פוגשת אותך, מיד עולה שמך.. בטח שאני זוכר אותה, ילדה טובה כזו, יפה.. כולם הכירו אותה...הוא עם שיער אפור לבן, את מאמינה...אבל החנות אותה חנות...ואפרופו צבעים.. הג'ינג 'לא דוהה בתמונות. הזקנה, לא קיימת.. זוכרת שכתבת לי פעם שכשנעשה פגישת מחזור אנחנו נהיה זקנים ומכוערים ואת לא..אז צדקת..שוב...ענבלוש אנחנו בגיל שהיו ההורים שלנו-אנחנו ההורים! אני נזכרת בך כשאני סופרת..זוכרת כמה היינו צוחקות על ההורים שהיו אומרים "אני סופרת עד שלוש!"נשבענו שאנחנו לא נהיה אמהות סופרות...אז כשמתפלק לי.. אני אומרת לך, "ענבל, את קולטת שאני סופרת!!"ואת לא עונה.. כשהבת שלי שירה, הייתה צריכה להכין עבודה על ספר, מצאתי את עצמי שולפת מהספרייה את הספרים שלנו-אורי, אליפים, מכתבים לצופיה..טוב נו, גם דפי של רפי וכאלו..נזכרתי איך היינו גומעות בשקיקה ממש את המילים, כל אחת מסתגרת לה עם הספר, ואחר כך, שעות של ניתוחים של מה אני חושבת על..ואיך היא כתבה, ומה זה הסוף הזה? איזה מאכזב..ומה יהיה בספר הבא?..את היית הפרטנרית הטובה ביותר לשיתוף ושיחה על ספרים. ספרים ארוכים לא הפחידו אותך..להפך, אהבנו לצלול אל עולמות אחרים ולשקוע בסיפורים. את יודעת, היום אפילו הספרים התקצרו, כי לאנשים אין סבלנות..אז אני נזכרת בך באמצעות הספרים הישנים. אבל, גם כיום, כשאני קוראת ספר טוב, תמיד את "נדחפת" לי למחשבה, אני עוצרת לרגע מתענגת על המילים ואומרת "יא..מעניין מה היא הייתה חושבת על זה..."הספרים הנפוליטנים של הלנה פרנטה, היית איתי בכל אחד מארבעת הכרכים, כל הזמן חשבתי מה היא הייתה אומרת, היא בטוח הייתה מתענגת על הכתיבה..ומה היא הייתה חושבת על..ואת לא עונה. אבל אני ממשיכה לדבר אליך. ברור שאת מופיעה כשאני שומעת שירים של גידי, ושלום, ורמי קליינשטיין כשאני קוראת טקסט של יונתן גפן. ויאיר לפיד, איך את סימנת אותו לפני שנים...

מהפיכת ME TOO העלתה את כל נושא ההטרדות המיניות ושוויון הנשים לתודעה. ברור לי שאם היית כאן היום, היית חלק מהשינוי האדיר הזה בעולם. את היית פמניסטית עוד לפני שדיברו על כך. את דיברת צדק, שוויון, ערכים, שלום, כבוד- עוד לפני שזה הפך להיות חלק ממצע בחירות של מפלגות. את, ישראל היפה כמו שאומרים..ישר, צדק, נחישות, אמת..כל כך את...ושוב, כל כך ממחיש את הפספוס...אז אני מדברת איתך ומשתפת אותך בדילמות שלי של למי להצביע, מה את חושבת על...ואת לא עונה. אני נזכרת בך כשאני עוברת ליד בתי הספר בהם למדנו כמובן. אני חושבת שאין מדרכה עליה לא ישבנו בשנות הנעורים שלנו, מנסות לסיים את השיחה שהתחלנו לפני שעות. וכשהיינו צריכות לחזור הביתה, היינו מתחילות בטכס ה"ללוות"- זוכרת?ג רנו אחת מול השניה, אבל כשהיה מאוחר, הייתי אומרת לאמא שלי "אני רק יורדת ללוות את ענבל"..ואז אני הייתי מלווה אותך, ואת היית מלווה אותי וככה עוד איזה שעה וחצי לפחות של דיבורים בלתי פוסקים..אני נזכרת ברגעים הללו, כשהבת שלי מלווה את החברות שלה-חמוץ מתוק כמובן..אני נזכרת בנו, כשהן, בתי וחברה שישנה אצל הלא מפסיקות לדבר ולצחוק במיטה עד השעות הקטנות של הלילה..וכשאני רוצה לנזוף בהן, אני נזכרת בנו, והפרצוף שלך עולה ואומר לי "לא, את לא מהאמהות המעצבנות האלו..את לא אומרת אני סוגרת את האור כי ככה אני מחליטה!"לפעמים את משכנעת אותי..לפעמים אני מודה, אני מחליטה..ואז, אני נזכרת במבט שלך..אתם זוכרים שכשענבל היתה מתרגזת היא היתה קצת מורידה את הראש ואז..כמו יוצאת למלחמה, הפנים היו מאדימות..ואני הייתי חוטפת...עם טיעונים משכנעים, לא עוצרת, הכל עם בטחון, עם דוגמאות...מותירה אותי רק להגיד את המילים שאהבה לשמוע:"טוב, נו בסדר את צודקת. .."אני זוכרת אותך כשאני קונה חומר לשיער- הויטמין אי שלך בריח שהיה ייחודי רק לך.כשהמילה אוסטרליה עולה, כשאני רואה חתולים, כשאני עולה על אוטובוס נזכרת באינסוף נסיעות שלנו יחד.כשאני עוברת ליד הקולנוע ברמת גן, נזכרת בסרט שראינו עם קווין קוסטנר..נזכרת בך כשאני נוסעת לים המלח- אחד המקומות שאהבתי..לא יכולה לשמוע את המילה מסוק..נרעדת כמובן באזכרות ביום הזכרון..בוכה מהצפירה הראשונה, וגם לאחר כניסת "החג"- יום העצמאות.בשנה האחרונה, הופעת גם בחלומות שלי.

אותו חלום חוזר, בו את פשוט מופיעה ואנחנו כמו פעם, יושבות בחדר שלך בלוחמי הגטו ומדברות, ואני כל הזמן מוטרדת ושואלת את עצמי, רגע, היא יודעת שבעצם היא לא כאן? איך אני אומר לה את זה? שהיא איננה בעצם... ואני בוחרת לא להגיד לך כלום, בחלום, כדי להמשיך להנות מהרגע. כשאני מתעוררת, אני שוב מרגישה את החמוץ מתוק הזה. כל כך כיף לדבר איתך בחלום, וכל כך מאכזב להתעורר ולגלות שזה אכן חלום. "בא לו הלילה, ושקט עכשיו. בא געגוע, לראות לחבק אותך. מה שעובר בי, זה יותר ממילים יש כאן הכל אבל אין אותך..." "אריק איינשטיין. ענבל, אומרים תמיד שהזמן עושה את שלו. הזמן לא עושה כלום, הוא עובר. הכאב, מקבל זוויות חדשות, אינספור דוגמאות הממחישות לנו כמה את חסרה. יש ריחות שהם את (ריח הפרדסים בכפר גנים, גם בקיץ) יש צבעים שהם את- כתום וירוק עבורי, אין לי מושג אפילו למה. יש רחובות שהם את- וגם אחרי שנים לא אחשוף סודות.. רק את את ואני יודעות.. יש אנשים שהם את- כל החברים מהילדות, מפתח תקווה, עדנה המורה.. בכל פעם שאני כותבת משהו עליך בפייסבוק, אני נדהמת (ובעצם לא ממש) מכמות התגובות שנכתבות. לא רק האנשים שלמדת איתם, זוכרים כותבים כואבים אוהבים. אנשים שלמדו שכבות מעלינו, שהיו בבתי ספר אחרים, כולם מוצאים לנכון לכתוב שהכירו אותך, שזוכרים, כמה היית יפה, וכמה היית מיוחדת ושונה. זה כל כך לא מובן מאליו. אבל כל כך מתאר במדויק מי היית, מי את. יפה מבחוץ ומבפנים, חכמה וחדה, מיוחדת, אוהבת אדם, אופטימית, גינגי'ת אמיתית..." "יש בך משהו שונה, משהו לא דומה"- החברים של נטשה בשורה אחת המדייקת מי את. אז כן, השנים חולפות, ואת לא חוזרת.. אבל שתדעי, שבעצם את כאן, איתי ואיתנו. בזמן כל כך קצר, הצלחת, ביכולותיך המופלאות להיות משמעותית ולהשאיר חותם על כל כך הרבה אנשים, את חלקם אגב הכרת, וחלקם נולדו אחר כך לכתך. הילדים שלי, קוראים לך "ענבל החברה של אמא"- לא זו שהיתה חברה, החברה של אמא. והם יודעים עליך לא מעט.. ואין כאן שמחה, ואין נחמה, חמוץ ומתוק כמו שאמרתי. שלמה ארצי כתב בשיר אגדת 21: "הזמן עובר, אבי הזקן אמר: "הזמן עובר בטיסה". לו הייתי חוזר, על אותם הדברים שעשיתי מתחילתם עד סופם. בא לי לקחת תרמיל ולנסוע, עוד פעם אחת, ברכבת מעופפת גבוה גבוה, לאן שאת נסעת, כשהיית כבר בתעשרים ואחת.. ואת, אפילו לא היית בת עשרים ואחת..."

אוהבת תמיד-הילה.

19 במרץ 2021

מכתב של הילה יסקין לענבל

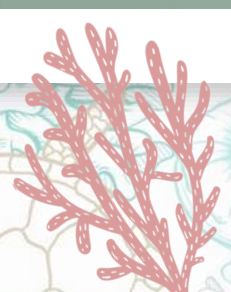
מכתבים מהחברים והמשפחה

4.1.97

ז'נ'ג' /

שבער ימי הופגז, בין השאר, עברנו יחד. אולם הנחן הוא לא באנין
בה, למען האמת, שכן כש יוס איתך היה אויה בני עצמו...
אז כש תבין בהגבורה (שם, שחיות) עברנו ביחד, מאוד ביחד. עניך יס
ען הפנה מרצת עמדי עם מי אני היק. הפנה שמחה בטובה
אז כש מה שהיה בק, את שמת באיך במפורסמת ען סכ-כך
נבניי כשיא היה באיור. את האור שהקנתה עם סובבין ונבניי
האינסופי עיקרים ען (זו עקת ידע כמו זדוה). את האינסופיות
ואסקנות האביבה ען בנוסאים ענינו אותך. ובצ'ק את האבה
בצומה שאתה בק, כשמישו היה חשב מספיק בכדי לבנין ען
אבה...

ענה, חסרת עי מאוד ביוק הופגזי ג-ס, חסר עי אוף יותר עמנו
עניך את ען. עני עובר יוס בעי את חסרה עי, בצ'ק כו או אחר.

הרבי' ע"ס"ק וסב"ק באחד הביטול"ק שבקפ"ט ע"י, כי אין דבר שאני
רוצה יותר מאשר שבקדיש ע"ן אונגו חכ"ב, קצ"ג בא"אור:

"כאני מדוכדך ומל"ש

בנוכח ע"ן נולד ע"י כח

כאני מבוסבס ומל"ש

בנוכח ע"ן נולד ע"י ג'וב"ג

כאני מאור ומל"ש

בנוכח ע"ן מאור ע"י ע"ן

א"ג א"ש

א"ג א"ש ע"ן

ב"ג

" "

א"ג א"ש (ע"ן מאור ע"י)

א"ג

ענבל, אהובת כולנו,
כן יקרה, כאן הננו.

סביב לאותה אבן, אנו עומדים,
חצי יובל של שנים!
חצי יובל שנים,
לא מקבלים, ממאנים, ובכאב תוהים...

האביב מדיף ריחו, ניחוחו מורגש, וגם כואב,
בגעגוע אליך ילדה, הוא חונק, ועוד יותר צורב.
כל כך הרבה שנים בהם אינך נוכחת, רק דמותך צועדת בין שבילים,
הלוא הם נתיבים עקלקלים, דרכם איבדו, אף הם, באין אונים.

לו רק יכולנו, ילדה יקרה, מרכבת זהב היינו בונים,
סייחים אדמוניים, לה היינו רותמים,
ולדרך אין סוף לה, להביאך, היינו יוצאים.
כי חצי יובל שנים, סביב קברך ניצבים,
אוהביך כולם,
אין אונים עולמם.
כלום אפשר, כלום יהי.....

כי תלכי?
ילדה אהובה, ענבל יקרה כל כך.

מרץ 2021, תלמה

... ופצחון החיים לא נדט,
כק - דינדוניו, צלצוליו, צנבאיו...
כמו מחר שהיה לאתמוא,
כמו שנה שהככה אשתקד

צנבא,

כמעט 20 שנים של חיים זק, בלבד,
אל - צולט ומלאו לאוהביק - נכחד.
ואנו - כנבלאים, צומדים כל השנים,
מנסימ לסייץ באיחוי השפריט.
הימים נבלאים, צונות מתחלפות,
חלקן משמחות, אחרות - כה קשות.

צער שנים כבר חלפו ללוועה,
איש לא ידע נבכי נפש קרועה.
עם ים הדמעות לצולט לא יבש,
על תלתנים של לזה, וציניק - של דבש.
חיוכק, טוב-לבק, ומחת החיים,
אשר נסקו, נצלאו, ככה סתם בארומים.

ואת שלומית, היקרה לנו,
דצו - בכל עת ובכל מצב, צחק אנו.

חברותיק

31.3.2006 - 31.3.1996

3.4.2009

היי ענבל מתוקה שלי!

כל שנה באביב באותו מקום בדיוק, חלקה 6, שורה 1, קבר 2 בחלקה הצבאית כאן בפ"ת.

מתאספים כאן כולנו כל אוהביך! בדיוק לפני 13 שנים עמדתי כאן ודיברתי אלייך ועלייך, אז לא האמנתי וגם עכשיו ממרחק הזמן זה עדיין לא מציאותי בלתי נתפש שאת לא משתתפת איתנו בפגישת המחזור הוירוטאלית שלנו.

רגע, רגע, ענבל חכי אספר לך בדיוק, סוף כל סוף אני בדרך להגשמת החלום שלנו, "פגישת מחזור" זוכרת? כשנפגשנו בשנת 1996 לאחר רצח רבין, לצורך ענייני פוליטיקה שלי ודיברנו... ואת ענבל הבטחת לי לארגן פגישת מחזור, כשאני עדיין צעירה ולא כשאהיה זקנה וידעתי שעלייך ניתן לסמוך! כי הבטחת... והרי תמיד קיימת הבטחות! נכון?!

ואז... בתאריך ה- 31 במרץ 1996 הכול ניגמר! המדינה רעשה... ואמות הסיפים רעדו.. את ענבל שטרם מלאו לך 20, עלית לטיסת הצילום הראשונה שלך, שחרצה את גורלך לעד! כל כך מאושרת היית, קיבלתי "צ'ופר" אמרת! אבל מסוק ה"יסעור" התרסק במדבר יהודה, 7 קצינים וחיילים נהרגו, בהם חיילת אחת, ושניים נפצעו... כך אמרו בחדשות אותו יום.

כל השנים שחלפו חשבתי איך אוכל להנציח אותך? לשמר אותך? שגם אחרים יכירו אותך ויידעו מי היית. את יודעת ענבל שלפני כמעט 21 שנים עזבתי את ביה"ס ביאליק, לימדתי עברית באולפן לעולים חדשים, וחשבתי מה הדרך הטובה ביותר להעביר לעולים את התחושות הקשות ביום הקשה הזה- ביום הזיכרון. אנחנו שנולדנו בארץ כבר מהגנון כאשר שמענו את הצפירה, והתחלנו לספוג את ימי הזיכרון.

אני עורכת טכס זיכרון פרטי שלי ושל תלמידיי, בפינת הזיכרון דולק נר לזכרך! ותמונתך על ידו, -ענייך הירוקות ושערך הג'ינג'י על שפעת תלתליו, כאילו את מסתכלת עלינו ואת כל כך "חיה", ועל יד התמונה חוברת הזיכרון וקטעי עיתונים מאותו יום מר ונמהר. ואני מספרת עלייך שהיית תלמידתי האהובה, ותוך כדי סיפור דואגת להקנות מילים חדשות: זיכרון, חיילת, חיילת יפיפייה, מטוס, מוטסת, בת יחידה! וכך מדי שנה בשנה.

מאז 3 שנים עת פרשתי לגמלאות אני מקפידה להגיע לטקס יום הזיכרון המרגש בתיכון אחד העם, להיות עם אימא סבתא וסבא לחבק ולהאוב.

היום יש בידי מדיום נפלא! הטלוויזיה! אני חברת הטלוויזיה הקהילתית מזה 4 שנים, חיכיתי בקוצר רוח שאוכל להכין כתבה עלייך, כי ידעתי שאף אחד

מחברי במדיה לא יוכל להעביר לצופים את תחושותיי. אני רוצה שכולם יראו והייתי חורזת – וייראו להראות לעולם כולו מה החמצנו, מה הפסדנו!

חשבנו איך לערוך את הכתבה, שתהיה אחרת שונה מכל הכתבות ליום הזיכרון, כדי שהצופים יראו אותך בזיו עלומיך! יפה! תוססת! כמו שהיית! ויעלו חיך על פניהם. ואז פתאום נזכר שהכול טוב ויפה אבל את לא איתנו! ישבנו עם אימא, שיתפנו אותה בהתלבטויות שלנו, היא נתנה לנו יד חופשית, וכל כך שיתפה איתנו פעולה ועזרה לנו באיתור טלפונים, הביאה אלבומים, קלטות תמונות, והחלטנו לשחזר את השיר ממסיבת סיום כיתה ג' – זוכרת? על הגג של שי בכפר גנים? אתם הילדים, חיברתם מילים למנגינות מוכרות, לא להאמין שהייתם רק בכיתה ג'! ואת עומדת שם עם השער הג'ינג'י הארוך ועיניך הירוקות היוקדות ושרה בחיך ביישני.

בזכותך ענבל, נפגשנו עם הילה, גלעד, פזית, טל ודנה. ורק את לא הגעת והרי הבטחת לי... ותמיד קיימת... אבל את איך אשמה במותך! ואנחנו מנסים להגשים זאת..

מאז השלושה במרץ, בערך כחודש, כאשר נפגשנו בביתי עם אמך הנהדרת שעם החיך שלה והבחירה בחיים כמו שאמרה לנו כל כך הקלה עלינו בעשייה, בטוחה אני שהיית גאה באימא!

ישבנו עם "הילדים" מהכיתה, בני 32 היום, אבל עבורי תמיד תישארו אותם הילדים הקטנים הרכים והמפוחדים שקיבלתי בכיתה א'.

ענבל אהובתי, יכולתי לעמוד פה ולספר עוד ועוד, אני מקווה שלא הלאיתי את האנשים אבל הייתי חייבת לספר עליך, בזכותך חווינו מפגש נדיר, אחרי 25 שנים. ואנחנו עדיין מנסים לחשוב היכן את היית היום, מה היית עושה...?

לו היית כאן ענבל, בטוחה אני שהיית מסיימת את הדברים בשיר הזה:

פרח מוגן

ואולי אני סתם ילדה קטנה,

שלא יודעת ולא מבינה,

אבל אני חושבת, שכול כך מוזר,

ש פ ר ח י מ א ס ו ר

ו ח י י ל י מ מ ו ת ר ? ? ! !

רציתי לקטוף פרח קטן

ואימא אמרה לי: "אסור! הוא מוגן!"

ובכל העולם יש חוקים

לא לקטוף פרחים מוגנים"

אוהבת אותך מאד עדנה צוק

ענבל גם לאחר שנים את חסרה לי אבל לא רק את.
חסרה לי גם אני, זאת שהייתי לפני שהלכת.
וחסרים לי פרטים, פרטים שאני כבר לא זוכרת.
חסר לי שמו של נער אחד או שניים שנישבתי מתישהו
וגם שמם של נער אחד או שניים שהיו מרגיזים.
וחסרות לי רשימות ארוכות שעשינו, של דברים הכרחיים בהחלט.
כבר שכחתי הרבה ממה שאהבנו.
את טעם העוגיות שתמיד היו אצלך בבית.
חסר לי שמו של החתול שלך.
שמה של ילדה אחת שנשבענו לשנוא.
וחסרות לי אינסוף הבטחות.
וכל הדברים האלה כבר אינם,
רסיסים של מה שהיינו פעם.
אני עוד רואה אותנו בים,
אני זוכרת חופשה אחת.
אני זוכרת כמה סיבות.
אולי הייתי יכולה להיות מישהי אחרת, אם הייתי זוכרת את כל הדברים
הללו.
אני יודעת שהייתי אחרת אם היית פה להזכיר לי את כל הדברים הללו.
לפעמים אני רואה את שמך על שלט ברחוב ואז זה מכה בי פתאום.
שהכרתי אותך וכמה חשובה היית לי.
בדרך לשדה התעופה, ספרתי פעם שלושה שלטים כאלה,
וחשבתי שאת עוד מנסה לומר לי משהו
אם את מנסה עדיין
אני כנראה לא קולטת.

מכתב מיערה חברתה של ענבל

31.3.2012

חברות

ש ק ו ל ה

עובד טוויטר דל
"זה היה הלם נוראי"

ל א מ א

שלומית נעמן-רפאל שכלה את בתה היחידה, ענבל, בהתרסקות מסוק במדבר יהודה • שנה לאחר מכן החליטה להפוך שוב לאמא - ואימצה תינוק • היום, כשבנה עידו כבר חוגג בר-מצווה, היא מסבירה: "אחרי שאת מרוסקת לרסיסים, את חייבת לעלות" • ועידו? הוא עצוב שמעולם לא יצא לו להכיר את אחותו

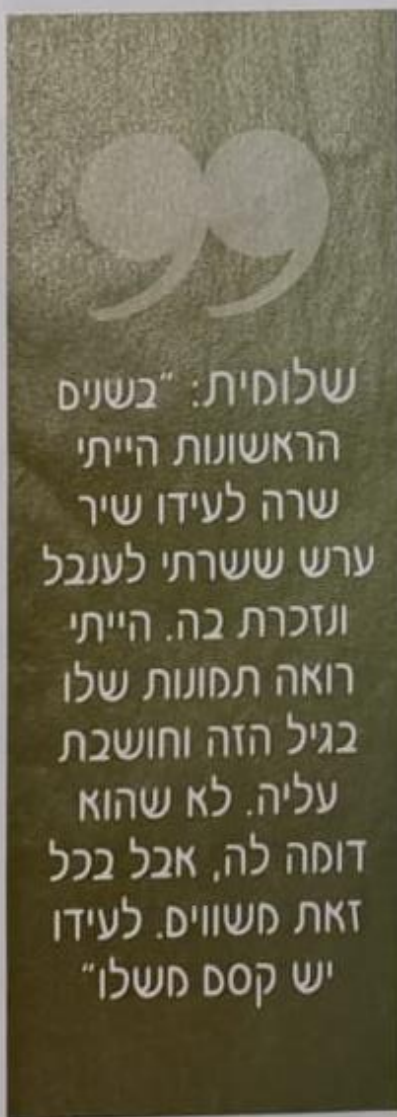
המסוק שלה התרומם אחרון. מהמסוקים האחרים ראו אותו מתרומם ונכנס בצלע ההר. המסוק התפרק לשניים. היו עליו תשעה אנשים, מתוכם שישה נהרגו, שניים יצאו כמעט ללא פגע וענבל נפצעה קשה.

שלומית הובהלה בעקבות ענבל מבית החולים "השרון", בו היא עובדת כאחות, לבית החולים "הרסה עין-כרם". לפי מה ששמעה בדו"ח, ענבל עוד הייתה בהכרה כשהגיעה לבית החולים ואף שאלה על גודלם של הנוסעים האחרים במסוק. אך עד שאמה הגיעה למקום, היא כבר איבדה את הכרתה. "כשהגענו היא הייתה מחוברת למכשירי הנשמה ולמוניטורים, עטפו אותה בתחבושות בגלל שהיו לה כוויות קשות", נזכרת שלומית. "כשהגעתי היא כבר לא דיברה. הייתה לי תחושה שהם השאירו אותה מחוברת למכשירים עד שאגיע לראות אותה. זהו".

ענבל הייתה בת יחידה. השירות שלה לא נחשב למסוכן. היא הייתה יוצאת הביתה מדי סופשבוע. מותה הגיע כמעט משומקום "זה היה הלם גוראי", מתארת האם. "לא ידעתי בכלל שהיא עולה על מסוק. שמעתי שהיא אמרה לחברים שלה שזה ציפור, ושסוף-סוף היא לא רק מצלמת אורחים ואירועים, אלא תרגיל של ממש. היא מאוד שמחה לצאת. זה היה לפני פסח, בשבת שלפני זה כרויק קניני דברים לחג".

בעקבות מותה של ענבל, התלה שלומית להתמודד עם תהליך אבל קשה, מייסר ולרוב מאוד בודד. "אחרי שאת מתפרקת לגמרי את לא יודעת איך תצאי מזה", היא אומרת. "זה כאב פיזי ונפשי שאת לא יודעת איך להתגבר עליו. כרגע שאיבדת בת יחידה - זהו. הלך.

המשך בעמוד הבא

ריוח אבינו

צילומים: רומן פורצקי

שנה אחרי שאיבדה את בתה ענבל בתאונת מסוק, החליטה שלומית נעמן-רפאל להפוך שוב לאמא. היא אימצה תינוק בן 12 יום והפכה אותו לשלה. מרגע "הולדתו" בפגישתם הראשונה, החליטה שלומית לקשור את חייו בחיי בתה. "רציתי לתת לו שם שמתחיל בע' בגלל ענבל", היא מספרת. "בהתחלה חשבתי בכלל לאמץ בת, כי בת אני יודעת לגדל, אבל בקטעים האלה את לא בוחרת. רציתי למצוא שם בקונטציה של עידו, כי הוא בא כמו מתנה, לעודד אותי".

עידו - זה השם שנבחר לכסוף. בחרש הבא הוא יתגונן בר מצווה, 14 שנים לאחר מותה של האחות שמעולם לא הכיר. "לי זה תמיד מרגיש מוזר", הוא אומר. "אני לא יודע אם להיות שמח או עצוב - להיות שמח מהעובדה שיש לי משפחה טובה, או להיות עצוב בגלל שאין לי אחות".

להיות שוב אמא

ענבל טוסי נולדה ב-1976. בתחילת 1995 התגייסה לצבא והוצבה בחיל האוויר. מיד אחרי הטירונות נבחרה לצאת לקורס צילום, אף על פי שלא היה לה ניסיון קודם. עד מהרה נסחפה לתוך העיסוק הצבאי הייחודי, עברה את הקורס ושובצה בכסיס תל נוף. אחרי שנה בה צילמה בעיקר אורחים מכובדים או אירועים שנרתיים בכסיס, הומונה ענבל להשתתף בתרגיל מוסק במדבר יהודה. "הם טפו כשלושה מסוקים למדבר", מספרת שלומית. "אחרי הנחיתה, נגראה ששני המסוקים האחרים התרוממו.

ההלם מזה שאין לך אותה לא מצליח להיקלט". עם הזמן מצאה שלומית דרכים לחזור לעצמת. "לאט לאט החזירו אותי למסלול כלשהו, כדי שאוכל לחיות מחדש. עברתי תהליך של התמודדות עם האסון ואחרי שנה חשבתי אולי ככל זאת להיות שוב אמא". היא מביטה על עירו, שיושב לידה. שלב ההתאוששות וההשלמה ארך כשנה, כסופה נמלה בלבה ההחלטה. אחרי שתהליך האימוץ מחו"ל הסתיים, פגשה שלומית תינוק מולרבי, בסך הכול בן 12 יום.

"הפגישה איתו הייתה משהו עוצמתי ומאוד מרגש", היא נזכרת. "גם התרגשות חיונית וגם ראגה שיש לך תינוק שאת צריכה לגדל ומקווה שלא יהיה קשה מדי". האם הטרידה ועידו נסעו לכית הוריה כמושב מולדת, ושם הם במשך עשרה חודשים, סוג של חופשה לידה.

איך הגעת לרעיון האימוץ?

"זה לא קורה פתאום. זה תהליך שלם. אחרי שאיבדת משהו כליבך יקר שכליבך חסר לך, את מחפשת סיבה כדי להמשיך לחיות. זה מביא חיים, תקווה, שמחה. זה נותן צורך לתפקד, צורך לחבק, לתת חיים למישהו אחר - לילד שיהיה שלך".

התמלאות מסוג אחר

כבר כשהחליטה מה יהיה שמו, קשרה שלומית את בנה החדש לענבל. היא ידעה שהם לא יהיו רומים ושהוא לא יוכל להעלות

אני
האילנה
פתיק

"אופי של ב'יבית" תמונתה של ענבל מתוך האלבום המשפחתי לזכרה משמאל פתיק שכתבה

הזיכרון בתל טוף, משחזרת שלומית. גם כשהייתי הולכת לקבר שלה, הוא היה באימי. בגלל שהיא הייתה בת יחידה ואני ואבא שלה נפרדנו עוד לפני שהיא נהרגה, לא היה עליי כליכך הווי של משפחה שכל אחד מספר או נזכר תוך כדי אירועים. זה קצת חסר. התפקיד שלי היה להזכיר אותה."

"אם היא הייתה חיה עכשיו, הייתי מתייחס אליה כמו לאחות", מוסיף עידו בביטחון, "גם עכשיו אני מתייחס אליה כאחות, שפשוט איננה".

שלומית חושבת על בתה מדי יום, באירועים מיוחדים, וברגעים בהם היא זקוקה לה, אך היא החליטה שלא לתת לעצב להשפיע על הסובבים אותה. לפעמים, אם צריך, היא עושה מסכה. "עד היום יש רגעים שבהם אני שוב שוקעת, טוב מוצפת בכאב", אומרת שלומית, "את מתמודדת כל הזמן, אבל לפעמים זה חוזר אלייך - הגענו והרצון שהיא תהיה פה, מהרבה סיבות. בכל פעם שהחברים שלה מתחננים או כשנולדים ילדים ואת לא חווה את זה איתה, היא לא פה כדי להגשים את כל החלומות שהלמנו להיות בהם יחד. אז לפעמים צריך לשים מסכה, לבנות רק בבית או כלילה, צריך לנסות שלא ליצור סביבך עצב, כי אנשים מתחברים יותר לשמחה".

כשעידו רואה שאמו מתכנסת לתוך עצמה, הוא רץ למסדרון וחוזר במהירות עם טישו. "עגבל נוכחת היום מעט מדי", היא ממשיכה, "לפעמים ריח של מרח מזכיר לי אותה, לפעמים זו ילדה גינגיית שאני רואה. יש כל מיני דברים, אבל אין לי כליכך עם מי לחלוק את הזיכרונות".

גם אם לעיתים נדמה כאילו עגבל נאבדת בתוך מבוכ השכחה, התחושה מתמוננת כאשר אחד מחבריה מתקשר לשאול מה נשמע. גם עידו שואל עליה מדי פעם ומנסה לברר קצת פרטים על משפחתו לפני שהצטרף אליה. בצירוף בעלה החדש של שלומית, שאול, אותו הכירה כשעידו היה בן שש, הם מקיימים היום מסגרת משפחתית של מבש.

"אחרי שאת מרוסקת לרסיסים, את צריכה לעלות מרחץ זה", קובעת שלומית. "יש רגעים שאת מרגישה שאת לא יכולה יותר ורק רוצה להתחבר אל עגבל. זה מגיע יותר מהרגש ופחות מהשכל, כי את מבינה שהיא לא תחזור. אבל צריך לאסוף לחות ולהתחיל להתחלה - לבנות משפחה, לבנות אמהות, לבנות קשר בלתי תלוי עם ילד חדש ולתת לו חיים טובים עם הרבה אהבה ותמיכה".

הרגשת שעידו יעזור לך למלא את החלל שנפער עם מותה של עגבל?

"זה מסלול משהו אחר. החלל נשאר הגענוע, העצב והתהליכים שאני עוברת בלעדית לא נגמרים. אם ליווייתי מישהו בתוך לידה, אני מיד חושבת על זה שאני לא אעבוד את זה עם עגבל. אלה דברים ששום דבר לא ימלא, אבל יש התמלאות מסוג אחר. התחדשות שהיא משהו שלי ושלו". ■

שלומית ועידו בביתם "עגבל נוכחת היום מעט מדי"

אתה זיכרונות על אותה שלא הכיר, אבל בכל זאת סיפרה לו עליה. "מההתחלה עידו ידע על עגבל וידע שהוא מאומץ", היא מסבירה. "זה תהליך קשה. אבל ברגע שאת אומרת לו 'אני מחבבת אותך, אני מאמצת אותך אליי', הוא מבין. זה אף פעם לא היה סוד".

גם אם רצתה בכך וגם אם לא, חייהם של שני הילדים התחברו. "בשנים הראשונות הייתי שרה לו שיר ערש ששרתי לה ונזכרת בה", מתארת שלומית, "הייתי רואה תמונות שלו בגיל הזה וחושבת עליו. לא שהוא רומה לה, אבל בכל זאת משווים. לעידו יש קסם משלו".

לאורך השנים עידו הכיר את עגבל דרך סיפורים, מחברים ומבני משפחה, והוא המיד היה סקרן בכל הגנוע לזמנתה. "לפני שנתיים לקחתי אותו בפעם הראשונה לטקס יום

עידו: "לי זה תמיד מרגיש מוזר, כי אני לא יודע אם להיות שמח או עצוב - להיות שמח מהעובדה שיש לי משפחה טובה או להיות עצוב בגלל שאין לי אחות"

ג'ינג'ית צוחקת מגיעה לטייסת ונכנסת לחדרי השיחת הכרות.
מציגה את עצמה ומספרת בגאווה שהיא פתח-תקוואית.
הבנתי מיד שהיא כבר מצוידת במידע שגם אני ממלבס.
עוד לפני שהגיעה לטייסת, ויתרה ענבל על תנאי קל"ב (קרוב לבית), שמגיעים לה
כבת יחידה, ורושמת - "אני רוצה להשאיר לפני את כל הדלתות פתוחות".
אצלנו התקדמה ענבל במהירות, ובאותה מהירות הופכת לחלק מהגף, ולא
מפסיקה לחייך.

היא מאוד לא אוהבת שקוראים לה "צעירה", ומחכה שיגיע כבר הדור הבא. אבל
יחד עם שאר "הצעירים" מחליטה, שהם יקלטו את החדשים ברוח טובה, ויתנו
להם הרגשה אחרת.

באחד הימים מצאתי את עצמי נקרא ללשכה, כשאינן מי שישאר עם גל, בתי הגדולה.
הגעתי ללשכה ובמקרה ענבל היתה שם כדי לצלם טקס הענקת דרגה. גל נשארה
איתה בשמחה, וחזרה אלי אחרי שעה קלה מלאת חיוכים, וסיפרה שהחיילת הג'ינג'ית
צילמה אותה כמו דוגמנית.
ענבל חיילת ממושמעת, ובכל זאת קיבלה תלונה מקצינת ח"ן. בטופס התלונה נרשם:
"...החיילת נעה בשיער פזור".

יותר מכל למדתי להכיר את ענבל דווקא אחרי.
הכרתי אותה דרך העיניים של חבריה בגף צילום. גף רועש שפתאום, יש רגעים,
שמוצא את עצמו חרישי. והם נזהרים ברגעים אלה, שלא לפגוש זה את מבטו של זה.
אבל כשהם נזכרים בחוויות או במשפטים "שמישהו יגיע לקבלה", חיוך מתפשט
על פניהם.
טווס, אהבת מאוד לצלם, הגף האוהב הזה ממשיך לצלם גם בשבילך.

מפקד הטייסת
סגן אלוף עדי שרגיל

עכשיו אולי בוקר ושי בודק שכולם כבר כאן.
 או אולי עכשיו ערב וכולם מכינים ספגטי.
 או אולי צריך שמישהו יצא באופן דחוף לצלם, וכל אחד מאיתנו רוצה ככה
 באופן שהפך חלק מהסלנג שלנו לקרוא טוּוּסִי, השם שהפך לחלק מחיינו.
 או אולי עכשיו מוקדם מאוד ואנחנו מתהפכים ומחכים שמישהו יבדוק
 שאנחנו ערים, שמישהו ישלח אותנו מהמועדון, כל אחד לעבודתו.
 לשמוע את קולך ג'ינג'ית בכריזה:
 "צרו קשר עם הקבלה".

אבל עכשיו לילה וכולנו כמעט ביחד, זה ליד זה, ובלב כל אחד חיוך ג'ינג'י
 אדום, שנשאר בנו אפילו שאת כבר לא איתנו.

נוכר אותך

גפצ"י

גף צילום

ידיעות אחרונות

24!
שעות

יום שלישי 17 בספטמבר 2006

"עובל, למה עליית למסוק הארור הזה? למה?"

הלב ושבר אחמול למראה שלומית מוסר, עשכלה את בתה היחידה עובל באסון המסוק במדבר יהודה. מאות החברים שליוו את עובל בדרכה האחרונה, התקשו לראות את האם מול הקבר, כשפניה צועקות מכאב וגופה מתמוטט

- את היחידה שיש לי, לא אוכל לחיות בלעדיו, זעקה
- חבריה רצו לעזור לה, אבל לא ידעו איך
- ענת מירן, עמ' 2

בתצלום העליון: עובל טומי דל, מימין, אמה שלומית, אחמול בהלוויית... מה עשיתי רגע, שאלוהים ממשיך אותי בסכנתים באלהי' הצלום: אבימיל עוז

"למעלה, במקום שאת נמצאת בו, אין רע, יש רק טוב", כתב חייל לענבל ז"ל והשאיר על קברה את כומתתו האפורה

מאות חיילים נחטפו בשבוע האחרון את שלומית טוסס. הגופו שהוליך את ענבל סיפר כי גם ברגעיה האחרונים הוא ראה לשלומם של אחרים

אני נסתרתי קשה לי לנשום, אמרה ענבל טוסס ברגעים האחרונים לחייה לנודם שבא לחייל אתה טוסס, עוד לא פתע קשרים נהגה בשבוע שעבר כשמי סוק היסעור התרסק במהלך האמנונים. בזמן השבוע ביקר את אמה, שלומית, ג'וז מנבי מית המבוי הוא שסיפר על על הגעיה האחרונים של בתו, שלומית. היא ראתה שני נעולים מצוינים של ידי סתה, שאמרו לו שיש חוליה שסוככת לא החיי מרם. ענבל חייתה שסוככת על המסו ועדה. הוא שאל אותה איך סוסיאם לרו והיא ענתה "ענבל, הוא שאלו איך את מרגישה. היא השיבה "יש קשה לי לנשום".

טייסת היסעור: טסים כדי לא לפחד

בנוסף עם האשון השבוע הגיע לביתה של שלומית טוסס גם מספר חיל האוויר, העלום העליל בודיונג. מספר החיל בא לנחם וחייה כי אין התקפות בעקבות העולמות החורשי סתה. הוא גם הסביר להשפחה שאני קשה בין אמן המכל לפני טלוס טסים לבין התרסקות המסוק בשבוע שעבר. עם זאת, לרדכי האם, בדינג המבוי סימל סוקה, מרדכי במסוק שעבר זריחה שקת סימל. עוד הוא סיפר שכל אנשי טייסת המסוקים מכלל חיילי אגף המדי רובם עלו למימה כדי להשת את המרה הגדול שאהו בדם.

תמוז שרון

"היא חייתה בודינג מאה אחוז מוחית. המבוי לי שהגעבים החיוביים נחטפים מיר ולכן במהלכה לא מרגישים כאבים. הוא אמר לה תקווי לנו. ענבל וותר לאלונקה. היא הסכימה אחר הוא חייה בספר ל חיילת מצועה בשם וספה. היא חיקנה אותו לפני ה היא בשעה על מסייה הקשר הוא ביקש שתשוד ל לה אחוז, וריא חייה את הראש. הוא נתן לה זימת מלה וסוכר והרטיב לה את השפתים. היא אמרה לו שהיא חשקה אנשים במסוק. כשאמר "אני משאיר אותה עם המבוי המיטם, הוא המבוי המיטם, אתה תבדוק את האחרים". גם אז הוא מלי שם המבוי המיטם. הוא חייתה. הג'וז אמר לי שהוא היה מרגישה שיש חיילים יומל לרבר אותה. הוא תלו ג'וז דמה אחוז.

צמודה לרובו שוחה עיך העונה, החברה, של מיר. בזמן הרחוק יצדקם, ואם נסדון

עיוןרם, שם הרדיום אותה כדי למנוע כאבים. "קיר" ראים לי ענבל, וספה לי לנשום, חי מולותיה האחריו

מילה כהרמוניות לנגות ככלל המיוחדת. היתה גם פני עיה כריאת, חי כנראה סיבת המוות. כשאנא, רח יבולתי לנשם אותה ולנעת בה, מכסיידי והנספה והאקט קוד מעלה.

מאת אנשים ביקרו בשבוע החלף בביתה של שלומית. כנייהם גם יעל מיר, הגרחה הטובה של ענבל ז"ל. מיר מסר נתנו הסתיים לנסוע אליה למר מעי רדוק בים ארבות השבוע מביה יעיל "ענבל המיר חייתה מספת הכרסום, האנגרניות והסנת החיים שלה מסיקפים בתמונות. איפה שלא חתוק, היא לא אהה שפסססססס אותה מאד הכרונת, היא לסרה בתריון אחריהם כמנחה המפורנית ומאוד אהבה את וינתו נפו ואת ארר לפירי.

כל זמן שיעל נמצאת בביתה של ענבל היא אוחה בדובי ים, שורה של ענבל מאו שטולרה. יעל מתאמה צת לספור על קיר היה ומצפירה אליה את הדובי, ובר לענבל ובר לחיותות הולדות המשותפות.

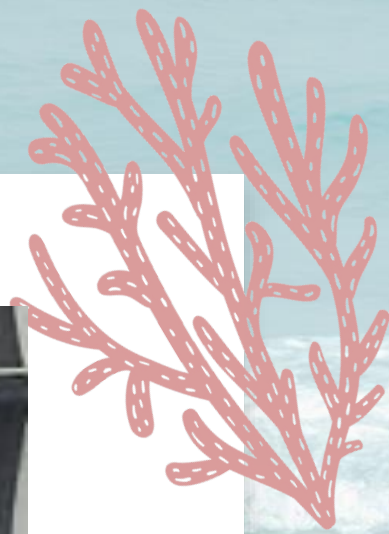
בערב הוא המה השפסחה מושבעה. בין ודי המדי חיים שרינוה על עפר המבר שבאו מומחה אמורה ומבר חבו סילופה יום ככתב ג'וזל, שכתב לענבל סמיח מאי קרם מוסרם. והשפסחה המרשלת הוסימה אותה לבייתה.

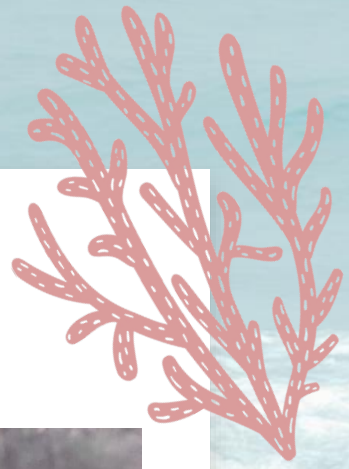
את לא חברה אחי אסיטה, וסכיר להניח שטסנים הסוכנות לא יבאו לך להכיר אותי", כתב קיסל. "לא הסתה אותי, מוסים שאני נמצא שנתו אחר מעליך ולסתייה שבכה מעליך בכל מתייהספר. ויך החתובן (ג.) כתב אחריה ארם שעבר כמה ארועים בחייו שקרבו אותו למוות, מתאנה רדכים קשה מאוד רדך המצוע בבית לידך, שבו חייתי נחם ורחימי וחוותה נה ראויה, אולם כאם כמו שאני חם ממש עכסיו לא חסתי מועלם.

"קעת, שאת למעלה נחוי לך, ולרה, ואל תרעי עוד צעה, מוסם שלמעלה, בטקום שאת נמצאת בו, את רע, יש רק טוב, ולכן העבירי את שנתוידך הצעד דת סם בשמחה ובגיל, מוסם סכל ארם הנמצא במדי נתנו הסנהה מאהל לך את גם בו, ושאיפה אני סכל שפאלתייך, שלא הססת לסלא במסר עשרים שנות חיך הקנפצרות, מולאו במלואו ואף מעבר לכך, בום השלוות, הססט ודרונע שאת נמצאת בו קעת, רדעי לך, ולרה, ותפללתי למנותה ויה עם שאר הכרויה ימי וינתו ועוד וס רב ואני סקוזה, כשאני אנעי אל מעבר לענבים, אפגום בר וכך ארע שפנתיני כסעיו מענל שאני יכול למנוי בעולם הנשמי שאני נמצא בו עכסיו אני מותב עכסיו מכתב זה, סדסרי עית הוצקת את נרתי, ובררר ככל איני ארם הנפו. "כסו בו, מוסים אני לך שי מוחו מטי, רבי הרוב מאוד ללכי, את כומתת חיל התגרטה שלי, שלפני יותר משנתיים הלמתי בשביל לקנלה כשוסים קילי מטר, והיא ללא ספק אחר הדברים החשובים לי. "ענבל מתנה צנועה זו רדעי לך שסמדות כסמעע ולא הברנו, מעתה תסיר תחיי נצורה בלבי, בצעה וכי נן אני נאלץ לסיים מכתב זה, כשתנה מרחשת מעלי, תגויר למעלה, רעי לך שכולם חושבים עלייך וסי יתנו ולא תרעי עיך צעה, מתאוב אהבת את תסרי חיים למעלה, בשביל מועלם.

נתו בשעה 1638 מתה ענבל, אמה המיעה לבית החיי לים כשה ראתה את בן, שלומית. היא חייתה כמנחה

על קיברה של עובל

נשארה צעירה לנצח

דברי התלמידים

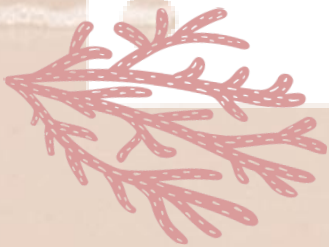
למשפחת טוואסי היקרה, אנו מרגישות ומרגישים שניתנה לנו זכות גדולה לערוך אלבום זיכרון זה, זכות להכיר את סיפורכם המרגש, הכאוב ולנסות להזדהות עימו.

הסיפורים והתמונות ששיתפתם עימנו נתנו לנו השראה רבה רחבת אופקים במיני תחומים. בסיפורי אופייה של ענבל היקרה שהייתה נערה ואישה אנרגטית, שמחה, עצמאית, דומיננטית ומלאת אור ואהבה.

ענבל נכנסה לכולנו ללב, מעין חברה שכל אחד ואחת מאיתנו היו רוצים. ומהסיפורים הבנו כי גם בחייה רצו הרבה בחברתה, שכן דאגה ליזום ולהתחבר לאנשים.

רצינו להעניק תודה מיוחדת לשלומית, תודה לך שפתחת בפנינו את העולם שלך ואת הסיפור שלך ושל ענבל. סיפורי המשפחה, החברים והצבא. למדנו להעריך ולא לקחת מובן את האנשים הסובבים אותנו. למדנו שתמיד כדאי להיות קצת יותר שמחים ולהפיץ אהבה מסביב, שהרי ענבל "באה מאהבה". תודה על הזכות להכיר את משפחתכם ואת ענבל לעומק, זהו דבר חשוב ביותר. נזכור אותה איתנו תמיד - בכל רגע שמח וגם עצוב.

מאיתנו אגם אזולאי, שקד מאירן, אורי סיגאווי,
מאי זומר, ליאב מרקוביץ ושחר נתן,
תלמידי אחד העם.

דברי הסטודנטית

שלומית היקרה אני מודה לך באופן אישי שפתחת בפניי את ליבך וסמכת עלי בתהליך בניית האלבום. שמחתי להכיר אותך ולראות כמה עוצמות יש בך וכמה היה לך חשוב להמשיך את סיפורה של ענבל. שמחתי לשמוע ממך סיפורים עליה, על החברה שהייתה, הבת האהובה והילדה שיודעת לעמוד על שלה היה. כל סיפור ותמונה נגעו לליבי, ענבל עבורי היא דמות מעוררת השראה, תודה שזכיתי להכיר את סיפורה ולהמשיך אותו הלאה. אני שמחה שנפלה בחלקי הזכות לקחת חלק בפרויקט המרגש הזה, תודה לך על הפתיחות, הכנות ורוחב הלב.

אוהבת ומעריכה,

גפן לוי, ממכללת סמינר הקיבוצים.

